

Expedicion 62

La Tèrra se veyeva bonica, sol saliente, como un dels bolez de quan evam chiquerrins, illuminada per la suya bòna estrela, igual como feva dende fa millions d'ans, como dende el prencipe de tot, girant, querint mostrar-se a un pedestal invisiblle, al centro, no de l'Universo, pero si de la nòstra chicota existència.

La lluna, a la esquena, en mingua. Uit per ciento.

M'agradaria que este seria un quaderno de bitàcora como el que se fa a la Estacion Espacial Internacional dende fa mès de vinte ans i se manda al centro de control de Guyana, seiga per escrito u, mès a sovent parlau, pels cosmonautas europeus, pa guardar registro de tot el que hi pasa, tanto a nivell tècnic, de fayena, de recerca i de vida personal i social. Pero no, hui no podeva, hui no seria ixè dia.

Manimenos, va engegar el micro i me vai agafar pa salre centrau a la pantalla. I dimpués d'alentar profundament vai escomençar a parlar de com s'heva feït realidat tot el que heva soneau dende crio:

-Hui ye vinte d'abril de 2020, un dia quasi redono, fa setanta i quatre dias que soi aquí, cumplint un suenio, a la EEI, cal dir que gràcias a uns càmbios inesperaus. Primèro, la presion de la NASA pa que Cassidy ocupase la pllaça d'Akihiko Hoside, i dimpués la operacion de pèndiz de l'americano. Tot esto, mès que per inesperau, va fer que l'Agència Espacial Europea fese publica la mia candidatura, pos veniva a ser el mès bueno, i que Roscosmos l'acceptase de seguida. Per contra, a la NASA le va costar una mica, ye comprensiblle, per haver recibiu formacion al Centro d'Entrenamento de Cosmonautas Gagarin de Shchólkovo, suerte tamben tenir per la man Baikunor i, mès que mès, no tenir mès relacion, como sempre heva siu, en els anteriors cosmonautas europeus, en el Centro Espacial John F. Kennedy. Pero bueno, els americans se van avenir, onque se van trusquir el recelo. Yo, he de reconoixer-lo, me vai quedar a copas! Fa uns ans hesen posau la escoba dreïta, pero els temps cambiavan, ara tot eva seguro como una corraleta sin pòrta. Se va escunçar que la dentrada al programa americano de capital privau provocava estas cosas, que un càmbio imprevist hese feït posiblle que me trobase feït part de la tripulacion del Soyuz MS-13, a la 62, i zaguèra, expedicion a la Estacion Espacial Internacional.

Me vai mirar el testigo de velocidat i pel ventanyon, vai comprobar que sobrevolavam Nòva Zelanda. Vai pensar en ella, no vai poder far pasar ixè nyut que me teniva piaua la gòla, pero vai continuar:

-Fa tres dias que teniva qu'haver arribau el relevo pero, dende fa una bòna vintenada de dias, res marcha en normalidat a la Tèrra.

Vai tornar a repetir, ara en voz alta, el que tantas veces heva sentiut estas zaguèras tres semanas:

-El 31 de março de 2020, l'Observatòrio de Paranal d'Atacama va descobrir l'asteroide que, en tres semanas, si els calculs no fallavan, i no fallarian, perque esta gent afinava ben, impactaria en la Tèrra. Le van clavar per nome Hares1, encara que Elpida va fer-li concurrència un par de dias.

Ixe par de dias se van far servir pa poder confirmar trayectoria, velocidat i masa. Al cap d'una semana, i en pllena pasa del COVID-19, Trump va reconoixer, a una ròda de prensa, devant dels mèdios de comunicacion de toda la pplaneta que no tenivan la potència de fòc necesària, a l'arsenal de l'USAF, pa fer frent a Hares1. A la Tèrra, pasavan confinamento, i se divan de mès mal no'n vienga, pero en fer-se publica la novedat, mès antes salre toz de casa i oblidar-se de la peste ixa, dimpués va escomençar toda la gent a fer el mal, robar, matar, violar. La humanidat tirava la sangre a chorro. Vam pasar de no poder manchar a matar. Toz ixes que parlavan de que la humanitat mereixeva un meteorito se van callar a escape. Deu va desapareixer de la vida humana.

La gent moriva per tot, pero el mès complicaue va ser tenir que lidiar en el conflicto que va provocar la situacion a la Tèrra al grupo que evam a la Estacion. Como

tos diva, per coses de l'azar, la paridat no eva respetada estes (zaguers) meses. Conviviam tres rusos, dos americans i yo. A escape van fallar las conexions i la telemetria, simplement la gent dels centres de control, van marchar. Ya pueden posar un canon devant que, quan te quedan tres semanas de vida, tot se t'està igual. El tercer dia la muller no va contestar a las gritadas. No vai querer saber si perque heva muerto u perque heva decidiu disfrutar de la poqueta vida que en quedava. Ella rai!, pero la cria? Que se'n habrà feit d'ella!!?? M'agrada pensar que si ya està mòrta, nomès haiga trobau la mòrt sinse dolor. Este ha siu el paso mès complicauc, a nivell personal, aceptar la impotència de la inoperància, i tamben, pa qué negar-lo, no poder enzorrar-te pa escapar d'estas sensacions d'impotència. Tenir tres rusos a la Estacion i ni una triste botella de vodka van saber-se portar.

-La tripulacion de la Estacion Espacial Internacional, comandada per Oleg Ivánovich Skrípochka, de l'Agència Espacial Federal Rusa. Jessica Meir, no present, i Andrew Morgan, els dos de la NASA, com Ingeniers 1 i 2. Anatoli Ivanishin i Ivan Vagner son els ingeniers 3 i 4, sustitutos tamben a suyo caso, de dos bons amigos: Tikhonov i Babkin, companyers del Centro d'Entrenamento. I, pa acabar, yo, Ramon Mur, de l'Agència Espacial Europea, de Casa...

Me vai quedar en silèncio. Feva mès de quatre ans que no parava per casa, i ara, sin pensar-lo, me vai sallre natural, la forma de sempre, pero eva millor callar, el registro de seguridat yera encara al 98% de transcripcion per modulacion de la mia voz i no queriva dar-lo tot a mal, antes del gran momento final. Vai agafar el micro i vai continuar:

-El comandant ha zarrau de forma exitosa la sallida de ièr pa instalar l'antena de radio, en l'actualizacion del sistema operativo, mandant una baliça de sinyals codificada.

Oleg seguiva como sempre, fent la fayena, fent hòras de bicicleta, pero dende el dia 3 d'abril feva una sallida diària, queriva batir el recòrd de paseyos espacials. Jessica s'heva zarrau al Nodo2, dende la declaracion de Trump, i no sabevam res d'ella dende el dia 15. Els de demès, portavam en la mès gran dignidat estes dias, esperant l'arribada d'Hares1. Yo, sempre silencioso, heva pasau el temps a parlar, gravant-lo tot. I tamben, a pensar en ella.

Ella eva ixe amor d'instituto que vas deixar estar fa quince ans, al marchar ta la capital. Ella eva ixes besos a las festas de Campo. Ella eva ixa cordeta que ye de mal piar, pero que te ajunta en la tuya joventut. Ella eva tan diferent de Mila, la mia muller, que me penava mès no poder contactar en ella que saber de la vida, u la mòrt, de la mia companyera de vida. Ella eva els primèrs besos, no el primèr amor, pero si el descubrimiento de tot. Així que vai pasar els zaguèrs dias de la mia existència, i tamben de la del Homo Sapiens Sapiens, espècie insuportable, qu'heva cucau la Tèrra dende la suya maldada arribada, a mirar-me per Facebook, Twitter, Instagram i las webs de la Ribagorça, algo que podese posar-me en contacto en Ella. Pero res, como si hese desapareixiu de tot.

Va clariar per segunda vez quan pasavam pel médio de l'Oceano Pacifico, normalment, cada 24 horas podevam contemplar hasta 16 veces rayar l'alba.

Me direz, per qué no van organizar una mision, encara que nomès podese salvar a una elite? Una mision dende Baikunor, que é el centro de llançamento mès al consonante pa mandar naus espacials, s'està organizant en ans d'anterioridat. I mès que mès, no podem, ni tenim la capacidat de fer sobreviure un ser humano fòra de l'atmosfera mès enllà d'unas semanas, hasta en la Estacion Espacial Internacional tenim problèmas en l'aigua i l'oxigeno

Mos vam fer un café, bueno, Oleg, como buen ruso, un té. Heva anotau la suya sallida i una mès, i diva que feva part de la història i que el suyo nombre quedaria al mateix nivell que Yuri Gagarin. Va fer una broma sobre Parmitano, un astronauta italiano que va tenir un problèma en el sistema de presion de la escafandra i quasi s'afoga, pero no va entendre tot el que diva. Conto que, igual como me pasava a yo estes zaguers dias, va mesclar en formas del suyo Caucas natal i mos vam despedir en un abraço. Heva decidiu de tornar a sallre i morir a l'exterior. Va marchar, flloitant, ta la Cambra de

descompresion Pirs. Va ser la zaguer vez que va veyer un ser humano. Els de demès hevan decidit de montar-se a la Soyuz i mirar de tornar ta la Tèrra, sinse control de tornada, a 26.000 kms/h. Els 400 kilometros que mos separavan de la superfície, eva como tirar un tomate contra una paret.

Vai entrar a la cupula, ubrint el pastell de despresurizacion, en l'ordinador debaix del braço, i vai conectar el cablle ethernet pa comprobar que el registro de seguritat heva acabau de copiar-se: 100%.

El registro de seguritat eva un proyecto de 2008 de toz els païses que colaboravan a la Estacion pa fer una capsula que conservase tot el saber de la civilizacion humana, de la nòstra vida a la pllaneta Tèrra, mès de 500 gb. d'informacion de toda mena, historica, social, tecnologica, protegiu per una aleacion del tipo Venera que van fer els rusos pa las suyas sondas d'exploracion a Venus, que suportava temperatures que ferian fondre el plom. El proyecto eva hipersecreto, porque gastar-se bellas decenas de millions d'euros pa presentar una llata de cerveja de color negra no hese caiu guaire ben a l'opinion publica.

La nòstra civilizacion a una llata de cerveja.

En el sistema de cámaras me vai asegurar que no quedava denguno a la Estacion, i vai picar l'intro... el mio arxiu sonoro va entrar a la memòria del registro de seguritat como un virus, contaminant-lo tot, apoderant-se dels textos i fent d'ell els àudios.

M'hese agradau poder gravar l'impacto d'Hares1, pero no poteva permetir-me que per deflagracion no me vagase d'expulsar la llata a l'exterior en el sistema de vasuera.

Així que aforcanau, vai esperar el momento de la colision, igual que mès de 7 billons de personas, pero de vez, diferent. Como qui puede fer-lo dende fòra, encara que compartia la mateixa fin.

La llata flotava a 350.000 kms/h, cap a l'espàcio exterior. Toz els contenius hevan siu pasaus de l'anglès i del ruso al ribagorçano, la llengua de Yaya. Hares1 va impactar a las 17:35 hora de la Vall de Lierp. Yo el vai veyer dende 405 kilometros de distància, el zagüero de la mia espècie, dos segundos mès de vida que els de demès. El zaguer ser vivo.